

El Sindicato Estudiantil Universitario (SEU) i Begur

Un juliol, molt llunyà en el temps, a Begur

Per recordar les impressions de la meva estada a Begur, en aquell Convent dels Mínims, he d'endinsar-me en un profund túnel del temps..., ja que, ni més ni menys, cal que em situï en un juliol de 1951...

És ben curiós que els records de fets de la nostra vida quedin com un pòsit profund, en una part de la nostra memòria i allà s'estiguin any rere any sense moure's per a res. No obstant això, en un moment puntual, com per exemple ara mateix, suren sobtadament com si aquests llargs quaranta-set anys es reduïssin a sis o set a més estirar.

Jo, en aquells dies, estava acabant els meus estudis de música i, per reial decret d'aquella època franquista, no et donaven cap titulació si no acomplies el "Servicio Social" portat per "el único partido": "Falange Española Tradicionalista y de las J.O.N.S.". Consistia en el fet que durant tot un curs havies de fer dos o tres dies de prestació a la setmana, i la meua va consistir primer a acompanyar amb el piano a "Los Coros y Danzas" en els seus assaigs i després vaig passar a les oficines del S.E.U. del barceloní carrer Canuda i a l'estiu un mes d'internament en els diferents "albergues" que hi havia per tota la Geografia Hispànica.

Per la proximitat a casa meua, en el poble d'Albons, vaig poder escollir Begur. Recordo molt bé que tot estava molt curós. Tot l'edifici pintat d'un blanc resplendent, amples i llargs corredors, espaioses sales habilitades per a menjador, sala d'esbarjo, classes i moltes habitacions de tres i quatre lliteres per a les residents. També hi havia dos grans patis i en un d'ells, interior, un ample safareig d'aigua molt cristal·lina.

En la meua cambra érem sis noies i a la que més recordo és a la Núria, llicenciada en romàniques i filla del que havia estat director de l'Arxiu Històric de Barcelona. Vam congeniar tot seguit per moltes afinitats d'idees. -Ens feien llevar d'hora i havíem d'anar molt ràpid a hissar "la bandera de España", mentre una "mando" ens llegia un punt dels ¿26? de José Antonio, cantant, per acabar, "el Cara al Sol". La Núria, que sempre estava al meu darrere, em feia les mil i una, cops als braços, a les ca-

mes, al cap i etc. No podíem aguantarnos el riure i més d'una vegada vàrem estar a punt que ens pesquessin. Ho trobàvem tan còmic i ridícul que ens semblava talment un sàinet. Contrastava la nostra actitud amb la seriositat i "el firmes" de moltes noies i no cal dir de totes "las mandos".

El dia ens passava ràpid, perquè sempre estàvem fent una activitat darrere una altra: gimnàstica, natació a Sa Riera i a la tarda classes de costura, religió i "Nacional Sindicalismo". La Núria sempre rebatia l'argumentació de la "profe" amb un coneixement de causa molt alt i posant-la algunes vegades molt nerviosa. Això la va posar en una situació difícil, encara que dissimulada per la part contrària, i va ésser definida de "separatista y roja"... Ens donaven dues vegades al dia una estona d'esbarjo i, com que hi havia tanta gent, sempre algun grup improvisava quelcom divertit.

Tres cops per setmana anàvem d'excursió a diferents llocs i no paràvem de cantar cançons, la majoria d'elles de les joventuts hitlerianes. De tant en tant ens deixaven pujar al poble una estoneta. Recordo, com si fos ara, aquell Begur, desert, quiet i silenciós...

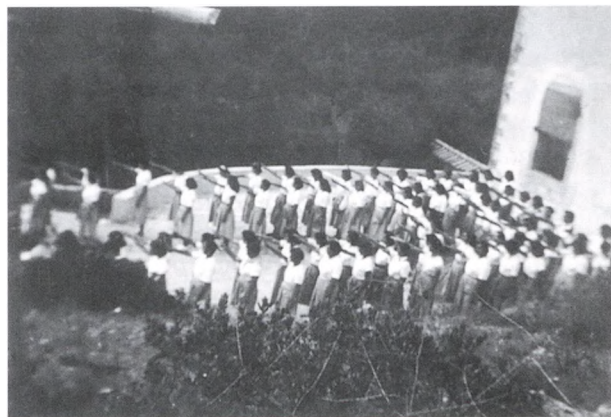
El vint-i-cinc de juliol era la Festa Major d'Albons, el meu poble. El meu pare era l'empresari de festes i aquell any feia venir la Carmen de Lirio, que en aquells temps era tot un crac. Segons la rumorologia popular era l'amigueta de Baeza Alegría, governador de Barcelona i famós per la vaga de tramvies del març proppassat. A mi, em feia molta il·lusió anar-hi i el meu pare

va fer mans i mànigues per complaure'm, però no em varen donar permís. La cap de "los mandos", la Irene, era alta i musculosa i ferma com la "Muntanya Venerada" que molt sovint cantàvem.

Crec que cal mencionar que el menjar era bo i molt ben presentat. Moltes noies que venien de casa seva es queixaven molt, però les que estàvem en convents ens semblava un hotel de cinc estrelles...

El dia de la cloenda, era un dissabte, van venir, a part de molta gent de caire oficial, el governador de Girona i el suposat amigueta de la Carmeta. Vam cantar moltes cançons i, per cert, la profe de música havia aconseguit fer una bona coral. La cosa va transcendir als mitjans de comunicació i l'endemà, diumenge, *La Vanguardia* va publicar una fotografia a tota plana i jo estava en un lloc força visible. Quan vaig arribar al poble això, momentàniament, em va donar una certa importància...

En els últims cursos de batxillerat vaig tenir un entranyable professor d'història, el senyor Santiago Sobrequés, pare de l'actual directiu del Barça. Quan ens vam acomiadar em va

escriure la dedicatòria següent: "Qué me dirás dentro de unos años: "Adiós Mr. Chips" y "Qué verde era mi valle"...". Eren els títols de dues novel·les famoses portades més tard al cinema. En aquell moment ho vaig trobar molt bonic i original. Mai m'hagués imaginat que, vist des de la perspectiva de tants anys, tinguéssim un significat tan profund i fos tan transcendent. I acabo dient el mateix, sobretot: "Qué verde era mi valle..."

JOSEFINA SUÑÉ i MARQUÈS